

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt XXI. Eremitarum montis Carmeli in veteri ac novo Testamento pietas & perfectio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

CAPVT XX.

Quibus de causis ELIAS montem Carmeli præ alijs montibus elegerit.

Ratio à loco spiritalis.

AD continuam autem residentiam in Carmelo semper faciendam, ELIAS montem hunc devotorem suis discipulis reddidit, non solum exemplo sui, qui ex tunc quamdiu in hoc mundo mansit, scilicet per xv. annos, montem istum incoluit; sed quia præ cæteris eremis in quibus habitavit, montem hunc quibusdam magis miraculis specialiter insignivit, per quæ DEUM Israel esse verum DEUM manifestè idololatriæ monstravit. Cum enim ante ELIÆ ortum fuisset de eo in Jerusalem patris suo dictum: *Puer hic iudicabit Israel in gladio & igne*; non est dubium, varicinium illud fuisse per ELIAM in monte Carmeli adimplerum. Testante namque sacri libri Regnorum historiâ, dum populus Israel simul cum Achab rege eorum, fuisset per prophetas Baal seductus, & DEO vero derelicto, ad colendum Baal deditus; tunc ELIAS zelum DEI in præcordijs gerens, & de populi transgressione dolens, congregato universo populo cum rege, in hoc monte Carmeli, mirum iudicium eis proposuit: videlicet quòd Baal à populo Deus reputaretur, si suos prophetas ei in hoc monte sacrificaturos ita exaudiret, ut, ad votandum eorum sacrificium, de celo ignem mitteret; alioquin quod Baal à populo prorsus respiceretur, & DEUS Israel verus DEUS à populo firmè credere, si Baal non valente per ignem suos prophetas exaudire, DEUS Israel ignem de celo mitteret ad vorandum sacrificium, quod ELIAS in hoc monte sibi offerret. Cùmque proposito ELIÆ populo placuisse; sed Baal super sacrificio, per suos prophetas sibi oblato, ignem de celo mittere non posset; tunc ELIAS in hoc monte Carmeli altare DEO edificavit: ubi sacrificium offerens, cunctis videntibus, ignem de celo descendentem, ad vorandum suum holocaustum, à DEO Israel impetravit: sicque populum Israel, per prophetas, Baal, prius in errore detentum, ad unius veri DEI cultum in monte Carmeli ELIAS tunc reduxit: prophetas verò Baal, qui populum seduxerant, ne iterum ipsum deciperent, omnes in torrente Cison gladio interfecit.

Hebraica traditio. 3. Reg. 18.

Amplius verò cum Rex Achab & populus Israel, per prophetas Baal decepti, tribus annis & sex mensibus, incessanter invocassent Baal pro pluvia, tamen Baal in diebus illis pluviam eis dare non poterat, nec solvere verbum ELIÆ, quod prædixerat: *Non erit annis his ros, neque pluvia, nisi iuxta oris mei verba*: idè ostensâ tanto tempore ipsius Baal impotentia, tandem claruit eis DEI Israel magna potentia. Quoniam ELIAS tunc fusâ, in hoc monte Carmeli, ad DEUM Israel oratione, mox ab ipso abundantem pluviam illi populo obtinuit.

3. Reg. 17.

Præterea cum ELIAS Ochoziæ regi Israel ægrotanti suos legatos remisisset, nuncios ei quod idè meritò moreretur, quia spreto DEO Israel, moliebatur super sua infirmitate consulere Beelzebub Deum Accaron; Rex de hac destinatione nimium commotus, in ELIÆ necem spirans, ad eum in monte Carmeli principem quendam quinquagenarium misit cum quinquaginta viris, ut si spontè venire ad regem renueret, eum invitum ducerent. Princeps ergo ille, criminis per

4. Reg. 1.

particeps, cum suis quinquaginta in ELIAM bachans, eum sedentem in vertice Carmeli, hominem Dei, irrisoriè appellavit: cui & super bè præcepit, ut de monte descendens, ad regem veniret. ELIAS autem intelligens in sua persona DEUM verum per illos satellites inhonorari, ignem de celo super montem Carmeli descendere fecit, qui principem illum cum suis quinquaginta devoravit. Cumque rex magis irâ accensus alium principem cum quinquaginta viris rursus misisset; ELIAS ut prius ignem de celo descendere fecit, qui cum cum suis quinquaginta in monte Carmeli combussit.

His itaque evidentissimis ignis & gladij iudicij monstravit ELIAS hominibus incredulis, quòd ille esset verus DEUS, quem ipse in monte Carmeli colebat, & non Baal, quem perfidus rex Achab, cum filij Israel, adorabat; neque Beelzebub, ad quem, DEO vero spreto, facilegus rex Ochozias mittebat.

Iterum præferunt monumentum Carmeli carceris palæstræ

CAPVT XXI.

Eremitarum montis Carmeli in veteri ac novo Testamento pietas & perfectio.

Quoniam ergo ELIAS præ cæteris eremis in quibus habitavit, montem Carmeli, tanquam commodiorem ad plantandam in eo propheticam Religionem vitæ monasticæ, & melius docendam, & exercendam, ut dictum est, elegit; quem Carmeli etiam montem præfatis miraculis clarissimè decoravit, quibus DEUM Israel esse verum DEUM ob palam populo ostendit; & Baal tanquam falsum Deum reprobovit; idèd Eliseus & cæteri ELIÆ discipuli religiosi viri, filij prophetarum, nec non eorum, tam veteris, quam novæ Legis, successores, Caput montem Carmeli in veneratione speciali semper habentes, ipsum alijs eremis, eorum Religionis ratione commodis, præulerunt. Et propterea in eremo montis Carmeli præcipuè, ad exemplum & imitandum illius sancti viri & solitarij ELIÆ Prophetæ, prædicti Religiosi secundum formam per DEUM ELIÆ traditam, in iustitia & communionem operis, Domino DEO Israel devota mente jugiter servierunt: ubi religiosam vitam solitariam sigillatim in modicis tabernaculis, & speluncis, ac cavernis, atque cellis, continuè & incessanter exercebant iuxta fontem ELIÆ, ob ejus sanctitatem, & loci devotionem, ac majorem servandam vitæ eremiticæ opportunitatem: ibique passionibus ad vitam vitiliter resistentes, peremerunt nequissimi cordis munditiam.

Qui ad ministeria se divina disponentes, omnibus contentionibus & certaminibus privati, cum silentio, in unanimitate & communionem amorum, quotidie ad e Semnon horis statuti ministeria, conveniunt, celebrantes in pace, cum timore & reverentia Creatoris, quæ ad cultum pertinent Divinitatis, & ad iustitiam regni celestis. Quemadmodum Propheta in persona Domini varicinatus fuit, dicens: *Habitabit in solitudine iudicium, & iustitia in supra Carmelo sedebit: Et erit opus iustitiæ pax, & cultus iustitiæ silentium, & securitas usque in sempiternum: & a Isai. 32. sedebit populus meus in pulchritudine pacis, & in tabernaculis fiducia, & in requie opulenta.* Ubi videtur quàm pulchrè describit Propheta per Ordinem Ordine bonam Carmelitano.

bonam eorum vitam a posteris Monachis Carmelitis imitabilem.

f Conscientiam exam. Rom. 2. g Descriptio Eremitarum montis Carmeli deducta a vocabulo ipsius, quod est apud 70. h Officium Monachi, sui punitio. Prov. 10. Prov. 13.

Primo quidem, ipsi sigillatim habitantes soli in cellis montis Carmeli, seceperunt quod ad iudicium discernendi in propria mente, si cogitationes accusarent, vel defenderent eos de aliquo iniquo, id est, deviantem a rectitudine divinarum iustitiarum. Ideo prae dixit Propheta, *Habitabit in solitudine g iudicium.*

Secundo, dum testimonium illis reddebat conscientia de quocunque iniquo; exercebant ipsi officium h Monachi: quoniam sedebat inter eos iustitia in Carmelo, qua illud iniquum tristis & solipunitiebant per veram poenitentiam, & emendabant illico. Ob hoc prae dixit Propheta: *Et iustitia in Carmelo sedebit.*

Tertio, cum nil iniquum reperiebant in virtutibus animae expiandum, tunc opus quo ipsi ceteras vires animae perfecte conservabant in concordia cum recta ratione, erat interna pax iustitiae: idcirco prae dixit Propheta, *Et erit opus iustitiae pax.*

Quarto, quia, teste Sapiente, in multiloquio non deest peccatum: qui autem custodit os suum, custodit animum suum: ideo ipsi, ut essent securi a peccato, colebant assidue iustitiam silentio: propterea dixit Propheta: *Et cultus iustitiae silentium, & securitas usque in sempiternum.* De his autem omnibus, commendans eorum vitam, Dominus prae dixit: *Et sedebit populus meus in palcebritudine pacis, in eretis scilicet: & in tabernaculis fiduciae: de obtinenda scilicet iocunditate & superna gloria, & in requie mentis opulenta; videlicet ex gustu, & contemplatione deliciarum procedentium de torrente voluptatis meae.*

Carmelitis dicti a loco habitatio nis.

Alij monachorum extra Carmelum item dicti Carmelitis. Carmelus habitatus etiam tempore Avdoris.

Quia ergo dicti Monachi, ad exemplum ELIAE, coluerunt iugiter in Carmelo iustitiam vitam monasticam, propterea appellati sunt Carmelites, a monte scilicet Carmeli: cujus fuerunt incolae secundum modum praedictum, residentes ibi in iustitia assidue, sicut Propheta prae dixit: *iustitia in Carmelo sedebit.* Sed & caeteri huius Religionis Monachi habitantes alibi, capiunt etiam idcirco Carmelitae appellari, quia eorum Religio, & sancta conversatio, est ab illis vitis derivata, & sumpta; qui modo praedicto fategerunt in monte Carmeli assidue religiosam vitam Prophetae ELIAE, & usque nunc fatigant, humiliter imitari. Omnes quippe huius Religionis veri sectatores, tam in monte Carmeli, quam alibi habitantes, proficuntur se humiliter sequi illam sanctam & propheticeam iustitiam vitae monasticam, quam Propheta DEI ELIAS servavit, & instituit; & quam esse sequendam ipse, secundum formam a DEO sibi creditam, verbo pariter & exemplo discipulis suis tradidit, & in eremo montis Carmeli residendo docuit maxime, ac demonstravit.

CAPVT XXII.

Nonnulla Filiorum Prophetarum Collegia sita in locis suburbanis.

* Allusio ad arripere iulaberet, A. C. 2. Ratio ob quam Elias ac Eliseus.

Iacet autem ELIAS & ELISEUS, cum caeteris eiusdem propositi* religiosi viris, filijs Prophetarum, manerent praecipue in eremis, & iabente tamen DEO, propter utilitatem sui populi, civitates & villas interdum frequentabant, miracula in populo operantes, & futura eis praedictant. Thom. a Jesu Oper. Tom. I.

dicentes, vitiaque hominum castigantes, & eos ad DEUM revocantes, atque ad suam propheticeam Religionem multos attrahentes. Unde in suburbanis quorundam civitatum, & villarum terrae promissionis, maxime autem in Galgala, & in Bethel, & in Hiericho, & in Samaria, habuerunt conciones filiorum Prophetarum, virorum religiosorum; sicut legitur in libro Regnorum; apud quos manebant, dum in civitates & villas veniebant. Et illos de populo, quos ad suam propheticeam Religionem trahere poterant, primo quidem in his conventibus faciebant erudiri, & in disciplina prophetica, & in iudicantis religiosae vitae monasticae; ut eos postmodum a conversatione orbium distrahentes; quos postmodum ad eremos transferrebant.

His enim Monachis filijs Prophetarum habitantibus in urbibus, postquam erant in eremiticis disciplinae propheticae, & vitae monasticae, eruditio; videbantur urbes quasi carceres, & solitudo eis paradisus apparebat. Saluti ergo suae peccati providere curantes, monasticam ac propheticeam vitam longe ab urbibus ducere malebant in solitudines; quam appetentes, ad eam secedebant pura Prophetarum, qui eos regebant. Hinc in libro Regnorum legitur, hos filios Prophetarum dixisse ad Eliseum, *Eccae locus, in quo habitamus coram te, angustus est nobis etiam usque ad Jordanam, & singuli tollunt de silva materiam singulas, ut aedificemus tabernaculum vobis ad habitandum.* Erant autem ipsi tunc ita multiplicati, quod iam non valebant omnes in solitudine montis Carmeli commodè recipi: propter quod ad nutum Prophetarum per quos regebantur, eligebant sibi non solum montem Carmeli, sed & alia, praeter montem hunc, loca eremitica proposito suo & devotioni opportuna, & praecipue illa, quae per ELIAM, vel Eliseum fuerant portensis decorata. Quoniam igitur ELIAS & Eliseus in Jordani flumine magnis claverant miraculis; nam aquae Jordaniis passio ELIAE percussa in duas partes fuerant bis divisa, praebentes iter siccam Prophetis praefatis: & Naaman leprosus in Jordani lotus a lepra fuerat per ELISEUM mundatus, & sanitati restitutus; ideo aliqui horum monachorum, filiorum Prophetarum, devotione praedictorum miraculorum permoti, & aquarum opportunitate tracti, faciebant sibi tabernacula in solitudine propè fluentia Jordaniis, prout eis dictaba Propheta DEI Eliseus. Quem admodum in libro Regnorum legitur Eliseum dixisse eis, *Ite scilicet ad Jordanem. Et ait unus ex illis: Veni ergo & tu cum serva tuo. Respondit, Ego veniam. Et abiit cum eis. Cumque venissent ad Jordanem, caedebant ligna, pro tabernaculis sibi ibidem aedificandis.*

Quidam autem dictorum monachorum filiorum Prophetarum in monte Ephraim suam mansionem elegerant. Horum meminebat Graeci famulus ELISEI, dum dicebat Naaman Syro: *Domine meus misit me ad te dicens: Mado veniunt ad me duo adolescentes de monte Ephraim, ex filijs Prophetarum. Isti quidem segregantes se a turbi, quos videbant colere vitulum aureum, quem Jeroboam posuerat ad adorandum in Bethel, secesserunt nutu Elisei in solitudinem montis Ephraim, ne possent exemplo populi idololatriam infici, sed vacarent in solitudine libertatis divino cultui. Ab his itaque memoratis viris, filijs Prophetarum inolevit, quod pletique nostri generis monachi, non solum in monte Carmeli sed in diversis solitudinibus terrae suae item promissionis, sunt in disciplina Propheticae vitae temporis mona-*

civitates interdum frequentabant. Erant Philo statar libro de Con templatione, Ja dorum Monachos egisse in villis & suburbanis locis. Ascensus e Novitatu, & ultimore probatione, ad eremos.

In urbi bus pro in subur banis, dixit. 4. Reg. 6. Solitudines quaedam a Filijs propheta rum inhabitata, ex devotione miraculorum in eis a suis Fundatoribus paratarum. 3. Reg. 2. 4. Reg. 5. Solitudo Jordani habitatio Carmelitarum. 4. Reg. 6.

Mons quoque Ephraim habitatio eorundem monachorum. 4. Reg. 5.

Monasterium quoddam in monte Carmeli situm in diversis solitudinibus terrae suae item promissionis, sunt in disciplina Propheticae vitae temporis mona-

